

10674_page_37

διάστημα των 228 ετών, δέν έχουμε καμιά πληροφορία για την πορεία και παρουσία του μετοχίου αυτού.

Το 1308 η Θεοδώρα αφιέρωσε τα κτήματά της στην Ι. Μονή Βατοπαιδίου και κάλεσε τους εκπροσώπους της Μονής να τα παραλάβουν από την ημέρα εκδόσεως του εγγράφου. Σύμφωνα με το έγγραφο αυτό, η πριγκίπισσα Θεοδώρα, φωτισμένη από το Θεό που φροντίζει για όλους τους ανθρώπους, έκρινε ωφέλιμο για τη συγχώρηση των αμαρτιών της και για μνημόσυνο προς τους γονείς της, να δωρίσει στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου καί στους πατέρες της, με τη θέλησή της, το μονύδριο του Αγίου Γεωργίου και το κτήμα των βασιλέων γονέων της που βρισκόταν στο Καλαμίτζι με όλη τη γύρω περιοχή “ἐκ μακρῶν τῶν χρόνων ὑπάρχουσαν ἐν τῷ Σελλαριῶ”.

Η Θεοδώρα τα εκατόν πενήντα και παραπάνω, από τα τριακόσια μόδια γης, τα αφιέρωσε στον “έντιμώτατο οἰκονόμο τῆς Ξανθείας”, ενώ στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου το κτήμα που βρισκόταν στα δουνά της Ξανθείας, “γονικὴν Πλανινὴν τοῦ Βοός τό Πηγιάδην”¹⁷.

17. Τα δύο στρέμματα είναι τέσσερα μόδια. Δηλαδή το μόδιο είναι έκταση γῆς 500 τ.μ. (μυό στρέμμα). (E. Schilbach, *Metrolgie*, σ. 66.). (Σωφρόνιος *Αγιορειτικά ανάλεκτα*, σ. 438).

Στο αφιερωτήριο έγγραφο της η Θεοδώρα έχει διπλό επώνυμο· αυτό ήταν σύνθετος στους βυζαντινούς, όπως άλλωστε συμβαίνει και σήμερα. Η Θεοδώρα ονομαζόταν Κομνηνή, γιατί όπως φαίνεται καταγόταν από τη βασιλική οικογένεια των Κομνηνών. Διατηρούσε και την επωνυμία Συναχερήνα, που πρέπει να ήταν επώνυμο του ανδρός της Συναχερήμ. Δήλωνε έτσι το σεβασμό της προς τον άνδρα της. Ίσως όμως η διατήρηση της επωνυμίας αυτής δήλωνε και την υψηλή θέση του ανδρός της στην αυτοκρατορία (Παπατοαρούχας, *Πρόσωπα και τοπωνύμια*, σ. 113) και ίσως αυτός να ένωσε τη δική του περιουσία με την περιουσία της γυναίκας του και ως αξιωματικός πεζικού να έκτισε ναό στον προστάτη του πεζικού Άγιο Γεώργιο. Η καταγωγή του Συναχερήμ πιθανολογείται ότι είχε τις ρίζες της στη μακρινή γενεά των Συναχερήμ της Ασσυρίας (704-681 π.Χ.), οι οποίοι θεωρούνταν ως οι αρχαιότεροι γνωστοί βασιλιάδες με την επωνυμία αυτή, η οποία είχε ανατολική προέλευση (Hosā, 36, 1), και ερμηνεύεται πειρασμός ξηραίνων, ή οδόντες ηκονημένοι, “ὁποῖος ἐστὶν ὁ διάβολος” (Κυρίλλου Αλεξανδρείας, *Σύλλογὴ τῶν αναγωγικῶς ερμηνειομένων ρητῶν τῆς Π. Δ., ἐκ τῆς Δ΄ Βασιλείων*, PG 77, 1269).

Είναι γνωστό ότι ο ηγεμόνας της άνω Μηδείας στις αρχές του 11ου αιώνα αυτομόλησε στους βυζαντινούς παραδίδοντας τη χώρα του στο Βασίλειο Βουλγαροκτόνο. Ο Βασίλειος τον ονόμασε στρατηγὸ τῆς Καππαδοκίας και του έδωσε πολλά κτήματα στη Σεβάστεια και αλλού. Ίσως απ’ αυτόν να προήλθαν οι επόμενοι Συναχερήμ του Βυζαντίου. Ένας ήταν ο Μιχαήλ Κομνηνός που σκοτώθηκε στη Νικόπολη το 1210 από τους στασιαστές. Ίσως αυτός να ήταν ο ίδιος ο Συναχερήμ που προσπάθησε να εμποδίσει την πρόελαση των Φράγγων από την Ξάνθεια, σύμφωνα με την πλη-

διάστημα των 228 ετών, δέν έχουμε καμιά πληροφορία για την πορεία και παρουσία του μετοχίου αυτού.

Το 1308 η Θεοδώρα αφιέρωσε τα κτήματά της στην Ι. Μονή Βατοπαιδίου και κάλεσε τους εκπροσώπους της Μονής να τα παραλάβουν από την ημέρα εκδόσεως του εγγράφου. Σύμφωνα με το έγγραφο αυτό, η πριγκίπισσα Θεοδώρα, φωτισμένη από το Θεό που φροντίζει για όλους τους ανθρώπους, έκρινε αφέλιμο για τη συγχώρηση των αμαρτιών της και για μνημόσυνο προς τους γονείς της, να δωρίσει στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου καί στους πατέρες της, με τη θέλησή της, το μονύδριο του Αγίου Γεωργίου και το κτήμα των βασιλέων γονέων της που βρισκόταν στο Καλαμίτζι με όλη τη γύρω περιοχή "ἐκ μακρῶν τῶν χρόνων ὑπάρχουσιν ἐν τῷ Σελλαρίῳ".

Η Θεοδώρα τα εκατόν πενήντα και παραπάνω, από τα τριακόσια μόδια γης, τα αφιέρωσε στον "ἐντιμώτατο οἰκονόμο τῆς Ξανθείας", ενώ στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου το κτήμα που βρισκόταν στα δουνά της Ξανθείας, "γονικὴν Πλανινὴν τοῦ Βοός τό Πηγάδην"¹⁷.

17. Τα δύο στρέμματα είναι τέσσερα μόδια. Δηλαδή το μόδιο είναι ἑκταση γῆς 500 τ.μ. (μισό στρέμμα). (E. Schilbach, *Metrologie*, σ. 66.). (Σωφρόνιος *Αγιορειτικά ἀνάλεκτα*, σ. 438).

Στο αφιερωτήριο ἔγγραφο της η Θεοδώρα ἔχει διπλό ἐπώνυμο· αὐτό ἦταν σὺνθετος στους βυζαντινούς, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει και σήμερα. Η Θεοδώρα ονομαζόταν Κομνηνή, γιατί ὅπως φαίνεται καταγόταν ἀπὸ τη βασιλική οἰκογένεια των Κομνηνῶν. Διατηροῦσε και την ἐπωνυμία Συναχερήνα, που πρέπει να ἦταν ἐπώνυμο του ἀνδρός της Συναχερήμ. Δῆλωνε ἔτσι το σεβασμό της πρὸς τον ἄνδρα της. Ἴσως ὅμως η διατήρηση της ἐπωνυμίας αὐτῆς δῆλωνε και την υψηλή θέση του ἀνδρός της στην αυτοκρατορία (Παλατοαρχίας, *Πρόσωπα και τοπωνύμια*, σ. 113) και ἴσως αὐτός να ἔνωσε τη δική του περιουσία με την περιουσία της γυναίκας του και ως αξιωματικὸς πεζικοῦ να ἔκτισε ναὸ στον προστάτη του πεζικοῦ Ἅγιο Γεώργιο. Η καταγωγή του Συναχερήμ πιθανολογείται ὅτι εἶχε τις ρίζες της στη μακρινή γενεά των Συναχερήμ της Ἀσσυρίας (704-681 π.Χ.), οι οποίοι θεωροῦνταν ως οι ἀρχαιότεροι γνωστοὶ βασιλιάδες με την ἐπωνυμία αὐτή, η οποία εἶχε ἀνατολική προέλευση (Houša, 36, 1), και ἐρμηνεύεται πειρασμὸς ξηραίνων, ἢ οδόντες ηρωνημένοι, "ὁποῖος ἐστὶν ὁ διάβολος" (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, *Συλλογὴ των αναγωγικῶς ἐρμηνευομένων ρητῶν της Π. Δ., ἐκ της Δ' Βασιλείων*, PG 77, 1269).

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ο ηγεμόνας της ἄνω Μηδείας στις ἀρχές του 11ου αἰῶνα αὐτομόλησε στους βυζαντινούς παραδίδοντας τη χώρα του στο Βασίλειο Βουλγαροκτόνο. Ο Βασίλειος τον ὀνόμασε στρατηγὸ της Καππαδοκίας και του ἔδωσε πολλὰ κτήματα στη Σεβάστεια και ἄλλοι. Ἴσως ἀπ' αὐτόν να προήλθαν οι ἐπόμενοι Συναχερήμ του Βυζαντίου. Ἐνας ἦταν ο Μιχαὴλ Κομνηνός που σκοτώθηκε στη Νικόπολη το 1210 ἀπὸ τους στασιαστὲς. Ἴσως αὐτός να ἦταν ο ἴδιος ο Συναχερήμ που προσάβηθε να ἐμποδίσει την προέλαση των Φράγγων ἀπὸ την Ξάνθεια, σύμφωνα με την πλη-